

Datum van
inontvangstneming

:

18/03/2020

Zaak C-67/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

10 februari 2020

Verwijzende rechter:

Cour du travail de Liège (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 februari 2020

Verzoekende partij:

Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers (Fedasil)

Verwerende partij:

M.

Cour du travail de Liège (Arbeidshof Luik)

Division Liège (Afdeling Luik)

Chambre S (Kamer S)

Arrest

[omissis] **[Or. 2]**

INZAKE

Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers, FEDASIL, [omissis]

appellant

[omissis]

TEGEN

M. [omissis],

hierna M., geïntimeerde

[omissis] [Or. 3]

[omissis] [procedure]

I. FEITEN EN PROCESVERLOOP

[omissis]

M. is geboren op 6 augustus 1988 en heeft de Algerijnse nationaliteit. Op 16 juli 2019 heeft hij in België een verzoek om internationale bescherming ingediend, op basis waarvan hem collectieve huisvesting is toegekend in het Rode Kruiscentrum van Rocourt (België).

Vooraf had hij echter bij de Spaanse autoriteiten een visum aangevraagd en verkregen voor de landen van de Schengenzone.

[omissis] [De Spaanse autoriteiten hebben] op 15 oktober 2019 aanvaard om M. over te nemen overeenkomstig verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, die in werking is getreden op 1 januari 2014 (hierna: „Dublin III-verordening”).

Op 6 november 2019 heeft de dienst Vreemdelingenzaken een op diezelfde dag meegedeelde beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten vastgesteld, op grond dat Spanje [Or. 4] bevoegd was om M.’s dossier te onderzoeken, waarbij hem het bevel werd gegeven om België binnen tien dagen te verlaten en zich bij de Spaanse autoriteiten in Spanje te melden. Dergelijke beslissing is in het jargon van het vreemdelingenrecht bekend onder de benaming „bijlage 26quater”-beslissing.

Tegen die bijlage 26quater-beslissing heeft M. een beroep tot nietigverklaring en tot schorsing ingesteld, dat nog in behandeling is. [omissis] [in casu irrelevante gegevens]

Op 10 november 2019 heeft Fedasil akte genomen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het heeft M. meegedeeld dat hij zich met eigen middelen naar Spanje kon begeven of de hulp van de dienst Vreemdelingenzaken kon inroepen. Meteen erna heeft het beslist om de verplichte plaats van inschrijving van M. te wijzigen en hem, „teneinde hem de begeleiding te bieden die is vastgesteld voor de organisatie van zijn overdracht aan het voor de behandeling van zijn asielaanvraag bevoegde land”, een zogenoemde Dublinplaats in de opvangstructuur van Jodoigne (Geldenaken) toe te wijzen, waar hem de

nodige hulp zal worden verleend tot het ogenblik van zijn daadwerkelijke overdracht. Partijen zijn het erover eens dat het betrokken centrum een open centrum is.

Dit betreft de litigieuze beslissing.

Bij een op 16 december 2019 [omissis] [ingediend] eenzijdig verzoekschrift heeft M. de bestendinging gevraagd van zijn verblijf in het Rode Kruiscentrum waar hij zich bevond [omissis]. [procedure]

Bij beschikking van 16 december 2019 heeft de voorzitter van de tribunal du travail de Liège, division Liège (arbeidsrechtbank Luik, afdeling Luik, België), dit verzoek ontvankelijk en gegrond verklaard. Zij heeft Fedasil veroordeeld tot het bestendigen van het verblijf [omissis] mits tegen de beslissing van Fedasil binnen een maand na de beschikking een beroep ten gronde werd ingesteld, totdat een uitspraak ten gronde zou volgen. [omissis] [procedure]

[omissis] [procedure] Bij een op tegenspraak gewezen beschikking van 10 januari 2020 is de eenzijdige beschikking in haar geheel bevestigd.

Het betreft de bestreden beschikking, waartegen Fedasil hoger beroep heeft ingesteld [omissis] [procedure]. **[Or. 5]**

II. VOORWERP VAN HET BEROEP

Fedasil [omissis] [niet relevant] benadrukt de omstandigheid dat de materiële hulp wordt bestendigd tot op het ogenblik van de daadwerkelijke overdracht, in soortgelijke omstandigheden als die in het Rode Kruisopvangcentrum. Het merkt op dat de overdracht geen invloed heeft op de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen de bijlage 26quater-beslissing, en dat er wel degelijk een daadwerkelijk rechtsmiddel bestaat tegen de door de dienst Vreemdelingenzaken uitgevaardigde beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (maar dat dergelijke geschillen onder de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vallen en niet onder die van de arbeidsrechtbanken).

Het Agentschap verzoekt de rechter om zijn hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, de beschikking van de voorzitter van de tribunal du travail de Liège van 16 december 2019 te vernietigen, het oorspronkelijke eenzijdige verzoek ontvankelijk maar ongegrond jegens hem te verklaren en derhalve zijn litigieuze beslissing te bevestigen. [omissis] [procedure]

M. benadrukt dat zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 27 van de Dublin III-verordening is geschonden. Hij vreest dat zijn overbrenging naar een „Dublinplaats” hem elke hoop op een positieve afloop van zijn beroep zal ontnemen, doordat hij verplicht zal worden zich naar Spanje te begeven, hetzij door de psychologische druk die op hem zal worden uitgeoefend,

hetzij in het kader van een uitzetting die naar hij meent waarschijnlijker is in het centrum waarnaar men hem wil sturen dan in het Rode Kruiscentrum waar hij zich thans bevindt. [omissis] [niet relevant]

[omissis] [procedure] [Verzoeker] vraagt de bevestiging van de bestreden beschikking. **[Or. 6]**

III. BESLISSING VAN HET HOF

III. [omissis]

[omissis] [procedure]

III.2. Grondslag

[omissis]

[omissis]¹

[omissis]

[omissis]² [omissis]

[omissis] **[Or. 7]** [omissis]

[omissis]³ [omissis]⁴

[omissis]⁵ [omissis]⁶, [omissis]⁷

[omissis]⁸

[omissis]⁹

¹ [omissis]

² [omissis]

³ [omissis]

⁴ [omissis]

⁵ [omissis]

⁶ [omissis]

⁷ [omissis]

⁸ [omissis]

⁹ [omissis]

[omissis]¹⁰ [omissis]¹¹ [omissis] [**Or. 8**]

[omissis]¹² [omissis]¹³ [omissis]

[omissis]¹⁴ [omissis]¹⁵ [omissis]¹⁶

[omissis] [procedure]

[omissis]

[omissis] [procedure]

[omissis] [**Or. 9**]

[omissis]

[omissis] [irrelevante gegevens]

Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

Krachtens artikel 580, 8°, (f), van het Gerechtelijk Wetboek nemen de arbeidsrechtbanken kennis van de geschillen met betrekking tot de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen wanneer deze betrekking hebben op de rechten die aan de begunstigen van de opvang worden gewaarborgd door de boeken II en III van die wet. De arbeidsrechtbanken zijn bevoegd voor het onderdeel opvang in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Zij hebben daarentegen geen enkele bevoegdheid met betrekking tot het verblijfsrecht van de asielzoekers, en zijn dus ook niet bevoegd voor de uitvaardiging en de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten of voor de overdracht aan een andere lidstaat. De discussie tussen M. en de dienst Vreemdelingenzaken over de vraag of het opportuun is hem aan Spanje over te dragen, is een discussie die wordt gevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: „RvV”) en waarin de cour du travail niet kan tussenkomen.

¹⁰ [omissis]

¹¹ [omissis]

¹² [omissis]

¹³ [omissis]

¹⁴ [omissis]

¹⁵ [omissis]

¹⁶ [omissis]

Daarentegen zijn de vraag of het bij de RvV ingestelde beroep tegen de beslissing tot overdracht („bijlage 26quater-beslissing”) al dan niet opschortende werking heeft en, **[Or. 10]** in voorkomend geval, de vraag naar de omvang van die opschortende werking, hoewel zij in beginsel niet onder de bevoegdheid van de arbeidsrechtbanken vallen, beslissend om uit te maken of de overbrenging naar een terugkeerplaats (een zogenoemde „Dublinplaats”) al dan niet geldig moet worden verklaard.

Wat een terugkeerplaats immers van een gewone plaats onderscheidt, is de begeleiding die wordt geboden inzake de voorbereiding van de overdracht aan een andere lidstaat. Indien, zoals M. betoogt, het beroep dat hij krachtens artikel 27 van de Dublin III-verordening heeft ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten absolute opschortende werking heeft, is er geen reden om begeleiding in verband met de overbrenging naar een andere lidstaat te bieden.

Waar gaat het hier om? Zoals blijkt uit het bij het dossier van Fedasil gevoegde document met het opschrift „Info place Dublin” (Info Dublinplaats) van 13 juli 2018 vormt de inschrijving op het quotum van Dublinplaatsen „een fase in het opvangtraject voor de begunstigen voor wie een verzoek om Dublinterugname is ingediend en goedgekeurd (bijlage 26quater- beslissing + doorlaatbewijs). Zij is gebaseerd op het streven om de begeleiding aan te bieden die het meeste in overeenstemming is met de administratieve situatie van de buitenlandse ingezetene.” In het opvangcentrum is een verbindingsambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken aanwezig.

Concreet nemen de betrokkenen deel aan een reeks van minimaal drie gesprekken die toe doel hebben dat „duidelijk wordt gecommuniceerd over de gevolgen van de kennisgeving van de bijlage 26quater-beslissing, alle vragen worden beantwoord die de ingezetene zich ter zake zou kunnen stellen en hij zo goed mogelijk op het vervolg van de gebeurtenissen wordt voorbereid”.

Uit dat document blijkt ook dat vanaf het eerste gesprek aan de betrokkenen drie opties worden geboden:

„optie 1: gebruikmaken van de steun van de dienst Vreemdelingenzaken bij de organisatie van de overdracht;

optie 2: zich met eigen middelen binnen de in het BGV¹⁷ gestelde termijn naar de lidstaat begeven;

optie 3: niet meewerken aan de Dublinoverdracht en derhalve het risico lopen door de DV¹⁸ gedwongen te worden uitgezet”.

¹⁷ Bevel om het grondgebied te verlaten.

¹⁸ Dienst Vreemdelingenzaken.

Er wordt eveneens meegedeeld dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een bijlage 26quater-beslissing (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en bevel om zich in een andere lidstaat te melden) niet van rechtswege een opschortende werking heeft. Ook al wordt niet betwist dat dit beroep bij de huidige stand van het nationale recht geen opschortende werking heeft, dat **[Or. 11]** ontbreken van opschortende werking is net een bijzonder omstreden gegeven. Wij komen hier nog op terug.

Wat de pleidooien betreft, heeft M.'s raadsman verklaard dat die behandeling volgens hem een vorm van psychologische druk opleverde die eraan in de weg stond dat M. zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel bij de RvV kon doen gelden.

Hij draagt dienaangaande evenwel geen enkel concreet element aan. Bovendien moet worden vastgesteld dat zowel het terugkeertraject als de samenwerking met de dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een terugkeertraject zijn vastgesteld in – en worden geregeld door – de wet van 12 januari 2007, namelijk in artikel 2, 6°, 12° en 13°, en de artikelen 6/1, 31, 54 en 58 ervan.

Artikel 31, § 2, van de wet van 12 januari 2007 [omissis] bepaalt dat de sociale begeleiding met name bestaat in het informeren van de begunstigde van de opvang over de fasen van de asielprocedure, met inbegrip van de eventuele rechtsmiddelen, en over de inhoud en het belang van de programma's voor vrijwillige terugkeer.

Artikel 6/1, § 1, bepaalt dat de asielzoeker steeds de mogelijkheid heeft om in te tekenen op een geïndividualiseerd terugkeertraject dat in samenspraak met het Agentschap wordt opgesteld, en dat het terugkeertraject voorrang geeft aan de vrijwillige terugkeer. Krachtens § 3 van dat artikel echter dient, wanneer aan een asielzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend, het terugkeertraject binnen de uitvoeringstermijn van dat bevel opgesteld en uitgevoerd te worden en wordt het terugkeertraject vanaf dat moment gezamenlijk door het Agentschap en de dienst Vreemdelingenzaken beheerd. Indien het Agentschap of de dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat de asielzoeker onvoldoende meewerkt, wordt het beheer van het terugkeertraject en het bijbehorende administratieve dossier overgedragen aan de dienst Vreemdelingenzaken, met het oog op een gedwongen terugkeer.

Rest nog de vraag of Fedasil deze fase van M.'s terugkeertraject terecht op gang heeft gebracht, terwijl deze laatste beroep heeft ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 27 van verordening nr. 604/2013 [omissis] luidt als volgt: **[Or. 12]**

„Artikel 27

Rechtsmiddelen

1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

2. De lidstaten stellen een redelijke termijn vast waarbinnen de betrokkene zijn recht op het instellen van een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig lid 1, kan uitoefenen.

3. Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

a)| het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of

b)| de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of

c)| de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.

4. De lidstaten kunnen bepalen dat de bevoegde autoriteiten ambtshalve kunnen besluiten de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar.

[...]

De door het nationale recht gekozen optie is duidelijk geïnspireerd op bovenstaand lid 3, onder c). Maar is ook voldaan aan de voorwaarden van die bepaling?

Het wordt niet betwist dat de bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevochten bijlage 26quater-beslissing een overdrachtsbesluit is. **[Or. 13]**

Evenmin wordt betwist dat noch het annulatieberoep als bedoeld in artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch het beroep tot schorsing als bedoeld in artikel 39/89 van die wet, zoals die door M. zijn ingesteld, tot gevolg hebben dat de uitvoering van de bijlage 26quater-beslissing wordt opgeschort. Het is overigens juist om die reden dat Fedasil meent dat het personen die een dergelijk beroep hebben ingesteld, kan overbrengen naar een „Dublinplaats”. *In werkelijkheid doet het gewone beroep tot „schorsing”, te weten een beroep zoals dit welk door M. is ingesteld, in tegenstelling tot het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zijn naam weinig eer aan.* Pas de beslissing op dit beroep, indien het verzoek tot schorsing wordt toegewezen, staat in de weg aan de uitvoering van het overdrachtsbesluit. Verder is in de wet geen enkele termijn vastgesteld voor de behandeling van een gewoon verzoek tot schorsing.

Artikel 39/82, § 4, van de wet van 15 december 1980 [omissis] bepaalt evenwel dat, indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, hij de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, mits hij nog geen gewone vordering tot schorsing ervan heeft ingeleid. Indien de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing heeft ingediend en de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich zo snel mogelijk uitspreekt over een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing. Vanaf de ontvangst van dit verzoek kan niet meer tot gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel worden overgegaan (artikelen 39/84 en 39/85 van die wet).

Zo het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wel degelijk opschortende werking heeft, het is evenwel niet in alle gevallen beschikbaar en het is afhankelijk van het imminent zijn van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Traditioneel betogen advocaten van vreemdelingen dat het begrip „imminentie” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die zin wordt uitgelegd dat een dergelijk verzoek slechts ontvankelijk is wanneer de betrokkene van zijn vrijheid is beroofd met het oog op zijn verwijdering. Deze stelling heeft een zekere weerklank gekregen in de door M. aangehaalde beslissingen van arbeidsrechtbanken. Bovendien wordt in een brief van de dienst Vreemdelingenzaken van 12 juli 2019, die in het dossier van Fedasil is opgenomen (en een soortgelijk geval betreft), als voorbeeld van een imminent risico een „overdracht onder dwang” vermeld, wat sterk lijkt op een eufemisme voor vrijheidsbeneming.

In diezelfde brief wordt bevestigd dat die dienst de uitvoering van een verwijderingsmaatregel slechts opschort in geval van een vordering tot schorsing bij *uiterst dringende noodzakelijkheid*, en niet in geval van een *gewone* vordering tot schorsing. Er wordt aan toegevoegd dat, volgens de rechtspraak van de Raad

van State, de overdracht naar een andere lidstaat niet tot gevolg heeft dat het beroep zijn belang verliest, aangezien in geval van [Or. 14] vernietiging van het overdrachtsbesluit België opnieuw bevoegd wordt.

Het staat dus vast dat het gewone beroep tot schorsing van „Dublinasielzoekers” die niet met een imminente maatregel van teruggedrijving worden geconfronteerd geen opschortende werking heeft en dat enkel het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat aan een voorwaarde van imminentie is onderworpen, die werking heeft.

[omissis] [procedure] [Er] moet worden erkend dat M., zolang hij zich vrij kan blijven bewegen, geen beroep met opschortende werking kan instellen tegen het overdrachtsbesluit.

Bovendien heeft het Belgisch Grondwettelijk Hof¹⁹, in een weliswaar geheel andere context, geoordeeld dat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijk rechtsmiddel is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

De cour du travail stelt zich de vraag of een niet-opchortend beroep, dat slechts opschortende werking verkrijgt in geval van een imminent gevaar voor overdracht dat gepaard gaat met detentie, verenigbaar is met artikel 27 van de Dublin III-verordening.

In twee in de Grote kamer gewezen arresten²⁰ heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening bedoelde rechtsmiddel in de weg zou kunnen staan aan de verwezenlijking van de doelstelling om asielzoekers te beschermen met name door de effectieve en volledige rechterlijke bescherming die hun wordt geboden. Derhalve moet aan het vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel zijn volledige draagwijdte worden gegeven.

Het volgende cruciale punt moet echter nog worden verduidelijkt: in hoeverre is deze kwestie, die in wezen onder het vreemdelingenrecht valt, relevant om het bij de cour du travail aanhangige geding te beslechten?

Gesteld dat, op grond van de voorrang van het Europese recht, absolute opschortende werking moet worden toegekend aan het gewone beroep tot schorsing dat is ingesteld tegen de bijlage 26quater-beslissing (waarbij het verblijf in België is geweigerd, een bevel is uitgevaardigd om het grondgebied te verlaten en de betrokkene is gelast zich [Or. 15] voor de behandeling van zijn verzoek om

¹⁹ C.C., nr. 3/2016, 27 januari 2016, www.const-court.be. De cour du travail verwijst naar punt B.8.6. ervan dat betrekking heeft op uit een veilig land afkomstige asielzoekers wiens aanvraag niet in overweging werd genomen.

²⁰ [Arresten van 26 juli 2017, Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587, punten 46 en 47), en 7 juni 2016, ██████████ (C-63/15, EU:C:2016:409, punten 52 en 53)].

internationale bescherming naar een andere lidstaat te begeven), dan zou een dergelijk beroep de overdracht aan een andere lidstaat tijdelijk blokkeren.

Indien een overdracht nog niet aan de orde was, zou er geen reden zijn om plannen te maken voor een terugkeertraject.

Bijgevolg zou het voorbarig zijn de betrokkenen te verplaatsen naar een terugkeerplaats die bedoeld is om hen voor te bereiden op hun overdracht naar een andere lidstaat (wat gepaard gaat met een verandering van centrum en het verlies van het weinige houvast dat personen die na een dikwijls uitputtend parcours net zijn aangekomen, reeds hebben verworven).

Indien een wijziging van centrum ter voorbereiding van de overdracht van een „Dublinasielzoeker”, in afwachting van de uitkomst van een opschortend beroep, voorbarig is, dan dienen de arbeidsrechtbanken dergelijke beslissingen van Fedasil te vernietigen – tenzij men van mening is dat, indien de uitvoering van de overdracht zelf wordt stopgezet, de uitvoering van het terugkeertraject toch mogelijk is.

Kortom, indien het in artikel 27 van de Dublin III-verordening bedoelde daadwerkelijke rechtsmiddel als een absoluut opschortend beroep moet worden opgevat, is de beslissing van Fedasil onrechtmatig en moet zij worden herzien. Niettemin zou ook sprake kunnen zijn van een gematigde opschortende werking, die in de weg zou staan aan de uitvoering van het overdrachtsbesluit, maar niet noodzakelijkerwijs aan de totstandbrenging van een terugkeertraject in een „Dublinplaats”.

Noodzaak van het stellen van een prejudiciële vraag

De cour du travail heeft uiteengezet waarom zij, om de onder haar bevoegdheid vallende kwestie te beslechten, nood heeft aan verduidelijking van het begrip „daadwerkelijk rechtsmiddel” zoals dit is neergelegd in artikel 27 van de Dublin III-verordening. Zij is overigens niet de enige Belgische rechtbank die moeilijkheden ondervindt bij de uitlegging van artikel 27. Zo heeft de Belgische Raad van State, in zijn arrest nr. 243.673 van 12 februari 2019, zelf een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie gesteld.²¹

[Or. 16]

²¹ De vraag betreft een ander onderwerp en luidt als volgt: „Moet artikel 27 van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), zowel afzonderlijk als in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat het de nationale rechter de verplichting oplegt om, teneinde het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel te waarborgen, in voorkomend geval rekening te houden met elementen die dateren van na het besluit tot ‚Dublin-overdracht’?” [zaak C-194/19].

[omissis] [in het dictum hernomen vragen]

Verzoek om een snelle behandeling

M. is momenteel nog steeds op kosten van Fedasil ondergebracht in het Rode Kruiscentrum (dat hij niet wenst te verlaten) op grond van de door de voorzitter van de tribunal du travail de Liège op derdenverzet gegeven beschikking, maar hij blijft onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten, waartegen hij een niet-opschortend beroep heeft ingesteld en dat te allen tijde gedwongen ten uitvoer kan worden gelegd. Het is juist dat hij niet noodzakelijkerwijs zijn belang bij een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou verliezen, maar een dergelijke maatregel zou hem ernstige schade berokkenen. M. heeft er duidelijk belang bij dat zijn rechten zo snel mogelijk worden vastgesteld.²²
[Or. 17]

Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten op 15 oktober 2019 toegezegd om M.'s dossier voor hun rekening te nemen. Volgens artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening zal België op 15 april 2019 opnieuw bevoegd worden voor de behandeling van M.'s verzoek om internationale bescherming en dan zal de vraag naar de relevantie van de prejudiciële vraag en naar het belang bij het beroep in het nationale recht op acute wijze rijzen.

Een snel antwoord is dus geboden.

De cour du travail is van mening dat het geding een of meer vragen opwerpt met betrekking tot de in titel V van het derde deel van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bedoelde gebieden.

Om die reden verzoekt zij dat het geding wordt behandeld volgens de in artikel 108 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Unie neergelegde spoedprocedure.

Indien dat niet mogelijk is, verzoekt zij dat op zijn minst de in artikel 105 van het Reglement neergelegde versnelde procedure wordt toegepast.

OM DEZE REDENEN,

DE COUR DU TRAVAIL,

[omissis] [procedure]

²² Ook al lijkt M. van mening te zijn dat hij, op grond van het neutraliteitsbeginsel waarop het Rode Kruis aanspraak maakt, wordt beschermd tegen aanhouding in dat centrum, de cour du travail beschikt over geen enkel concreet element ter bevestiging van die stelling. Personen die in eender welk opvangcentrum verblijven, zijn noodzakelijkerwijs geregistreerd en hun locatie is bekend bij de overheid. Zij kunnen met het oog op een overdracht worden aangehouden, zowel in het centrum als daarbuiten, in grotendeels vergelijkbare omstandigheden. M. heeft niet aangetoond dat het feit dat hij in een centrum verblijft hem beschermt tegen een verwijderingsmaatregel.

Alvorens verder te beslissen, verzoekt, krachtens artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- [1)] Vormt een beroep waarin het nationale recht voorziet ten behoeve van een asielzoeker die is aangemaand om zijn verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat te laten behandelen [**Or. 18**] en dat geen enkele opschortende werking heeft en die werking slechts kan verkrijgen in geval van vrijheidsbeneming met het oog op een imminente overdracht, een „daadwerkelijk rechtsmiddel” in de zin van artikel 27 van de Dublin III-verordening?
- [2)] Moet het daadwerkelijk rechtsmiddel waarvan artikel 27 van de Dublin III-verordening gewaagt, aldus worden opgevat dat het zich enkel verzet tegen de uitvoering van een maatregel inzake gedwongen overdracht tijdens de behandeling van het tegen dat overdrachtsbesluit ingestelde beroep, dan wel dat het zich verzet tegen elke maatregel ter voorbereiding van een verwijdering, zoals de overbrenging naar een centrum dat moet zorgen voor de organisatie van een wijze van terugkeer van asielzoekers die werden aangemaand hun asielaanvraag in een ander Europees land te laten behandelen?

Verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie dit dossier volgens de spoedprocedure of althans volgens de versnelde procedure te behandelen.

[omissis] [procedure]

[omissis] [**Or. 19**]

[omissis] [procedure, samenstelling van de verwijzende rechterlijke instantie]